

[Nyüzszi](#)

- [Papp László Tamás](#)

2012.03.17., 20:25 2012.03.20., 02:43

Mit nem beszél az a német?

Az Unióval vívott háború igazából mellékhadszintér. A legfőbb front Németország irányában húzódik. Minden héten háború, minden héten botrány. S a Fidesznek minden héten blamázs.

Hol a [Rajk-kiállítás](#), hol a [Fliegauf-film](#) okán. Kultúrharc a javából, s ez Orbán végzete. Kultúrfronton Németországban nem nyerhet. A német kultúrfilozófia és kultúrpolitika természetesen nem csak Tucholsky, George Grosz, Kästner, Heinrich Mann, a Bauhaus, a weimari iskola nagyjai, s nem is kizárólag a '68-asok értelmisége. De azt mondhatjuk: Németországban Bibó István demokrata „politikai esztétikája” nemcsak jött és látott, de kulturális értelemben győzött is. Egyfajta autentikus, bibói értelemben vett balliberalizmus gyűrűzött be ott a kultúrába. S a weimari aranykor óta legyűrhetetlen szellemi hatalommal bír. Mi több, épp Ratzinger szülőföldjét fertőzte meg leginkább ama „liberális kereszténység”, amelyet a Vatikán mostani csúcsvezetése annyira kiegészít a német talajból. Hiába. Németország javíthatatlanul laikus, világi, a maga módján hívó vagy ateista, kozmopolita és szabadkőműves. De hagyjuk is a művészeti vonatkozásokat, ugyanis a kultúrharc e vonatkozásban nem elsősorban a kultúráról szól. Onnan indul, de nem oda fut ki.

Magyarország glóriáját és nimbuszát politikai értelemben a vasfüggöny-bontó, reformkommunista Horn Gyula alapozta meg. Kulturális értelemben pedig a liberalizmus irodalmi vonulata: **Eörsi**, Spiró, Nádas, Konrád, Esterházy, Kertész Imre. Ennek gazdasági előnyeit szüreteltük le. A jobboldalnak itt nem osztottak sok lapot. Amit kapott, az pedig nem volt nyerő. Frusztrált, savanyú ingerültséggel nézték, ahogy a németek kitüntetik a Pufajkást, ajnározzák a nemzet-és vallásgyalázó, hazaáruló, kurzív irodalmárokat. Kurzív, igen. Ott lett véglegesen eltolva. Antall József, a Kerekasztal, a békés átmenet embere egyrészt óvakodott, hogy belső használatra szánt pufajkázást a nemzetközi baloldal dimenziójába kiterjessze mint összeesküvés-elméletet. Másfelől a Németországban körülrajongott írókhoz úgy viszonyult, mint De Gaulle (és minisztere, Malraux) Jean-Paul Sartre-hoz. Politikailag kártékonyak, de nagy művészek, értelmiségiek, ne bántsuk őket. Főleg odakint ne. Mert a németek partnereink.

A töréspont a frankfurti könyvvásár volt, 1999 őszén Csurka István, az akkor épp parlamenti frakcióval is rendelkező MIÉP elnöke [A frankfurti zsarnokság](#) címmel tanulmányt ír a Magyar Fórumba. Botrány lesz belőle, meg abból is, hogy a Fórum a résztvevők listáján szereplő nevek egy részét kurzíválta, azaz a számukra nem magyar eredetűeket tipográfiailag kiemelte, így oldva meg az előző kultuskormányzat judeo-bolsevik-liberális elkötelezettségének illusztrációját. Az első Orbán-kormány kultuszadminisztrációja kínban van. Csurkát nem akarja elidegeníteni, de a vásáron szerepeltetettek listáját sem meri drasztikusan felülírni. Pröhle Gergely, NKÖM-államtitkár, későbbi berlini követ

magyarázkodik: „Azt tudomásul kell venni, hogy a nyugat-európai, így a német értelmiség jelentős része, nyilván hatvannyolcas... nosztalgia okán, baloldali. Ha ezt nem vesszük tudomásul, saját esélyeinket rontottuk volna.” – [idézi a nyilatkozatot a Mozgó Világ](#). De aztán [Eörsi István](#) cikket ír a Die Zeit-be, a könyvvásár előtt, amelyben a Csurka-tanulmányra is reagál. Nem kímélve a népi-nemzeti oldalt. 2000 nyarán, Freiburgban német-magyar írótalálkozó van. A Nemzeti Kulturális Örökség Minisztériuma közli a vendéglátó tartományi Kulturális Hivatallal: Balla Zsófia és Bodor Ádám útiköltségét fedezi, [Eörsi Istvánét](#) nem. A hivatal illetékese értetlenkedett, s nemcsak ő volt így ezzel Németországban. Így kezdődött Orbánék Németországgal szembeni pitiáner kalandozó expedíciója, amely mára kultúrháborúvá szélesedett.

Németországban ez a zsidótéma elsőször döbönt értetlenséget, aztán jeges gyanakvást váltott ki. Ott ugyanis semmilyen értelemben nincs „zsidókérdés”. Németországban a zsidózás nem menő. Nincs zsidókérdés, amitől persze nem lesz Kánaán. Törökkérdés például van. Ahogy iszlámkérdés, meg bevándorló-kérdés is. De ezek (a minden országban, így ott is meglévő szélsőjobbot leszámítva), egy modernista, szekuláris és alapjaiban liberális társadalom érték- és életmód-konfliktusa a Balkán, Kis-Ázsia, a fejlődő világ premodern, hagyománypárti, gyötrelmesen integrálódó, adott esetben nem kis részben fundamentalista közösségeivel. Németországban a török bigottságot, fundamentalizmust (akárcsak saját nácijaikat) ugyanazon alapon vetik el, mint a magyar nacionalizmust és antiszemitizmust. Németország szigorú a múltjával, s nemcsak náci, de kommunista vonalon is, [lásd Gauck örökségét](#).

A Holokauszt-tagadást büntető törvény, meg a politikai korrektség többi, cenzúraparagrafusba öntött manifesztációja Németországban azért különösen röhejes és kontraproduktív, mert pont azt erősíti, amit cáfolni akar. Hogy az antiszemitizmust az eredetileg a nyugati megszállók által oktrojált törvények hatalma marginalizálja. Holott nem. Németországban eltörölhetnék az összes ilyen jogszabályt, nyugodtan lehetnének angolszász típusú vélemény szabadságon alapuló jogállam. A gettó, ahová a zsidógyűlölet be van rekesztve, nem állami, hanem szellemi és mentális. A mi nacionalizmusunk pedig csak egy a kozmopolita, világjáró német értelmiségiek által el-és lenéző mosollyal tanulmányozott törzsi kultuszokból.

„...a magyarországi népesség 70 százaléka romaellenes beállítottságú...” – Ilyenekkel rágalmazzák Magyarországot német földön, hallatlan, nem? De mielőtt a Békemenet törzsturistái elkezdenek feljelentést körmölni: ezt Balog Zoltán, a Flieg auf művét támogató Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium államtitkára [mondta](#) a berlini magyar nagykövetség által szervezett rendezvényen. A magyar jobboldal évtizedeken át tagadta, hogy a társadalom több mint kétharmada, majdnem háromnegyede előítéletes, intoleráns vagy rasszista lenne, sőt. Aki ilyen számadatokkal mert előhozakodni, azt ők maguk nevezték hazaáruló, nemzetellenes rágalmazónak. Most meg? Itt ez a kijelentés, jóformán visszhang nélkül.

Hej, ha lennének a Wikileaks-nek poloskái a német politikusok és magyar diplomaták találkozóin! Elhangzanak ott még cifrábbak is. Hogy értsék meg azok, ott Berlinben: ez csak retorika, amellyel Vezérünk csak a zsidó-és cigányfaló törzsi vallás híveit akarja leszerelni. Azért beszél a nyelvükön. Tehát ne léptessenek életbe még durvább szankciókat. Az a szerencsénk ezeknek a magyarázkodóknak, hogy Merkel a görögökkel van elfoglalva. Ha ugyanis Németország tényleg annyira figyel majd ránk, amennyire most paranoiás vízióikban képzelik, akkor nagyjából végük, mint a botnak. Kezdek lapozgatni Germánia Bölcsőinek Jegyzőkönyveit.